

Ann Cleeves

De schreeuw van de reiger

Vertaald uit het Engels door Valérie Janssen

A.W. Bruna Uitgevers

1

Jen had te veel gedronken. Ze zaten in de tuin van Cynthia Prior op het gras en het begon net te schemeren. Het feest had zich naar buiten verplaatst en de sfeer was iets rustiger geworden, minder energiek. Jen rook gemaaid gras en kamperfoelie, een doordringende geur, bedwelmend en erg zoet. Ze merkte dat ze als gehypnotiseerd naar de snoeren met flitsende lampjes staarde die Cynthia over de hoge bakstenen muur en tussen de klimop en klimrozen had gespannen.

Cynthia's huis was zo'n woning met een muur eromheen: groot en vrijstaand, met uitzicht op Rock Park. Het stond maar een paar honderd meter van Jens smalle rijtjeshuis vandaan, maar was er wat status betreft mijlenver van verwijderd. Jen kwam uit Liverpool en was trots op haar afkomst. Haar vader was havenarbeider geweest en haar moeder vulde nog steeds vakken in een supermarkt.

Hoewel het al donker was, bleef de warmte van overdag hangen en het vuurtje in de korf brandde eerder uit effectbejag en om marshmallows boven te roosteren dan omdat het echt nodig was. Ze hadden een vroege hittegolf gehad. Hoewel het pas eind juni was werd er nu al opgeroepen om waterbeperkingen in te stellen en standpijpen te plaatsen als het weer niet snel omsloeg. In North Devon was normaal gesproken geen tekort aan regen.

Eerder die avond was er binnenshuis harde muziek gedraaid en gedanst. Jen was gek op dansen en kon zich helemaal laten gaan. Haar man had het maar niets gevonden,

maar ze hoefde zich er niets meer van aan te trekken wat hij vond. Inmiddels was het hele gezelschap naar buiten gegaan, en Wes, een van Cynthia's kunstzinnige vrienden, speelde iets melancholiek en langzaams op een gitaar. Niemand was zo goed in melancholie als Wes. Toen Jen hem net kende had ze zich waanzinnig tot hem aangetrokken gevoeld, maar ja, dat gold voor de meeste single mannen die ze tegenkwam. Ze was een beetje wanhopig. Wes was zwaar op de hand, had donker haar en een atletisch lijf, allemaal dingen die Jen zocht in een vent. Later was ze echter tot de conclusie gekomen dat een wiet rokende muzikant die met een groepje hippies in de heuvels woonde en zijn inkomen aanvulde met de verkoop van bizarre meubels die hij van drijfhout maakte niet echt geschikt was voor een vrouw die in haar eentje de verantwoordelijkheid voor twee tieners droeg. Een vrouw die ook nog eens politieagent was.

Tegen de muur was een tafel neergezet, bedekt met een kleed. Dat kleed was typisch iets voor Cynthia, om aan te tonen hoe chic ze was. Tijdens de massale uittocht had Cynthia alle flessen meegebracht en ze daar neergezet, om aan de buitenwereld te bewijzen dat ze alles nog steeds onder controle had, ook al moest ze bijna net zoveel hebben gedronken als Jen. Jen schonk een nieuw glas rode wijn voor zichzelf in en ging ook op het gras zitten. Ze zei tegen zichzelf, en tegen iedereen binnen gehoorsafstand, dat het jaren geleden was dat ze op zo'n fantastisch feest was geweest. Echt jaren, verdomme.

Na verloop van tijd bleef er slechts een klein groepje over om het vuurtje. Jen zat te praten met een man van middelbare leeftijd, een van Cynthia's burens. Ze had hem eerder op de avond in het huis al beleefd met de andere gasten zien praten, voordat de muziek harder werd gezet. Hij was klein en stevig gebouwd, net een trol uit een sprookje, met een vierkant hoofd, korte benen en een brede glimlach die voorkwam dat

hij lelijk was. Tot hem voelde Jen zich totaal niet aangetrokken, maar alle anderen hadden al tweetallen gevormd en ze had er een gruwelijke hekel aan om de enige single in een groep te zijn. Sinds haar scheiding leek de wereld uit gelukkige stelletjes te bestaan. Ze was zelfs jaloers op de stelletjes die niet zo gelukkig waren. De man droeg een geruit overhemd en een dunne, sneldrogende wandelbroek. Jen dacht dat hij best eens lid kon zijn van een wandelclub en vermoedde dat hij accountant of jurist was. Cynthia was rechter en behandelde de zaken van kleine criminelen, de buitenbeentjes en trieste gevallen die Jen veroordeeld probeerde te krijgen, en ze kende heel veel juristen. Jen en zij kenden elkaar van de rechtbank. Ondanks hun verschillende functies hadden ze het altijd goed met elkaar kunnen vinden. Cynthia's man was een hoge pief in de raad van bestuur van het plaatselijke ziekenhuis.

Inmiddels had Jen het punt bereikt dat ze beter geen alcohol meer kon drinken, maar ze kon het toch niet helemaal laten. Haar ex-man had altijd snerend en een beetje meewarig geroepen dat ze verslavingsgevoelig was. Daarna had hij haar stevig afgerost en haar er vervolgens de schuld van gegeven omdat ze het zelf had uitgelokt.

Ze had het idee dat Nigel al bijna de hele avond hetzelfde glas droge witte wijn in zijn hand hield.

'Zeg, Nigel. Wat doe jij eigenlijk voor werk?' Hij had haar al verteld hoe hij heette, enigszins verontschuldigend, alsof het niet een naam was om trots op te zijn.

Nigel. Nigel Yeo. Yeo was een lokale naam, wat betekende dat hij uit de West Country moest komen. En Nigel hield in dat hij al aardig op leeftijd moest zijn. Wie noemde zijn kind tegenwoordig nog Nigel?

Ze glimlachte, haar beste flirtende glimlach. Hij was dan wel ouder dan ze haar mannen het liefst had en waarschijnlijk ook een saaie donder, maar het was altijd beter om met

hem te kletsen dan hier als een sneue paria in haar eentje te zitten. Cynthia zei altijd dat ze niet zo hard haar best moest doen en dat de juiste man uiteindelijk vanzelf zou komen opdagen, maar Jen kon de gedachte dat ze de rest van haar leven eenzaam en alleen zou blijven niet verdragen. De kinderen zouden binnenkort uitvliegen en ze zag al voor zich hoe ze na haar werk thuiskwam in een stil, kil huis.

‘Ik werk in de gezondheidssector.’ Hij had zijn knieën opgetrokken en ze kon zijn schoenen zien. Van goede kwaliteit, recent nog gepoetst.

‘O, ben je arts?’ Hij werd meteen een stuk interessanter. Hoewel Jen zichzelf niet als snob zag vond ze het vooruitzicht om met een dokter om te gaan wel wat hebben.

‘Niet meer.’ Hij glimlachte ook, alsof hij wist wat ze dacht, en ook nu had zijn glimlach iets lieflijks, iets wat zijn trolachtige bouw goedmaakte. ‘Je zou kunnen zeggen dat ik actief ben op hetzelfde werkterrein als jij. Maar ik ben op dit moment eerder een privédetective. Eigenlijk is er iets wat ik graag met je wil bespreken, maar ik weet niet zeker of dit daar wel de juiste plek voor is.’ Hij staarde even afwezig voor zich uit. ‘Ik denk dat het tijd voor me wordt om naar huis te gaan.’ Nigel stond in een soepele, vloeiende beweging op en veegde wat grassprietjes van zijn achterwerk. Best een fraai achterwerk, trouwens.

Hij bleef aarzelend staan. ‘Vind je het goed dat ik Cynthia om jouw nummer vraag en je bel?’

‘Ja, hoor,’ antwoordde Jen. ‘Geen probleem.’ Ze dacht dat hij haar misschien op een date wilde vragen en voelde zich gevleid, bijna opgetogen, maar kennelijk had hij iets officiëlers in gedachten.

‘Als je me niet je privénummer wilt geven zijn je werkgegevens ook goed.’

Ze keek hem na toen hij wegliep en zag hem beleefd afscheid nemen van Cynthia. Ze voelde zich belachelijk alleen

en had het idee dat ze een belangrijke kans op vriendschap door haar handen had laten glippen.

De avond werd er daarna niet beter op. Ze zat een tijdje met een biertje in haar hand in haar eentje in de vlammen te staren. Toen ze Wes langzaam zag dansen op muziek die hij zelf neuriëde en die niemand anders hoorde, met zijn armen om een vrouw die jong genoeg was om zijn dochter te zijn, kwam ze wankelend overeind en liep naar huis.

2

Jen werd gewekt door haar dochter, die schreeuwend op de deur bonsde. Ze had zich de vorige avond wel uitgetkleed, maar niet de moeite genomen om haar make-up te verwijderen. Nu voelde ze de hard geworden mascara op haar wimpers en zag de vlekken van de foundation en lippenstift op het kussensloop. Oké, ze had kennelijk een leuke avond gehad en zichzelf niet voor schut gezet. Volledig aangekleed in bed kruipen was altijd een veeg teken. Wakker worden naast een onbekende was zelfs nog erger, maar dat deed ze alleen wanneer de kinderen bij de ouders van haar ex in Wirral waren. Ze was nooit zo diep gezonken dat ze een vent mee naar huis nam als Ella en Ben daar waren.

‘Ja, kom maar binnen, lieverd.’ Ze hees zich in een zittende houding en wierp een blik op de klok naast het bed. Tien uur, maar het was weekend en ze hoefde niet te werken, dus er was geen reden voor paniek. Ze was de vorige avond op weg naar huis vanuit haar werk zelfs langs de supermarkt gegaan, dus er was brood en melk voor het ontbijt, en de kinderen konden zichzelf tegenwoordig uitstekend redden. Dat was tenminste wat ze zich altijd voorhield als haar schuldgevoel weer eens opspeelde, pijnlijker dan maagzuur: haar kinderen zouden geen verwend prinsje en prinsesje worden.

De deur ging open en Ella kwam naar binnen. Zestien, bril dragend en graatmager, maar volkomen op haar gemak in haar eigen lijf. Een bètanerd, nu al verliefd op een andere stu-

diebol, Zach, een jongen van school die Jen maar een oersaai type vond.

‘Willen jullie niet liever buiten iets leuks gaan doen?’ vroeg Jen hun regelmatig. Ze was zelf veel te jong getrouwd en vond het een verschrikkelijk vooruitzicht dat haar dochter zich te snel zou settelen.

‘We doen al iets leuks.’

En dan trokken ze zich terug in Ella’s keurig opgeruimde zolderkamer, niet om alcohol te drinken, drugs te gebruiken of stiekem seks te hebben, maar om zich over hun scheikunde-huiswerk te buigen of naar een rare fantasyserie op Netflix te kijken.

Die ochtend oogde Ella in haar nachthemd heel jong, maar ze liep met een duidelijk afkeurend gezicht door de kamer om het raam open te zetten. ‘Het stinkt hier. Je kunt wel wat frisse lucht gebruiken.’ Alsof zij hier de moeder was.

‘Ja.’ Jen negeerde haar bonzende hoofd. ‘Is er iets aan de hand?’

‘Je hebt je telefoon beneden laten liggen. Dat ding gaat al sinds ik wakker ben aan één stuk door. Het is Matthew Venn.’

‘Shit.’ Matthew Venn was haar baas. Hij was de beste baas die ze ooit had gehad, maar hij had niet veel op met leuke dingen doen en was bijzonder principieel. Jen had het idee dat hij nog steeds werd achtervolgd door zijn streng religieuze opvoeding. Hij kon net zo afkeurend reageren als haar dochter. ‘Voordat ik gisteren wegging heb ik wat kleren in de droger gestopt. Zou je die eruit willen halen? Dan spring ik snel onder de douche.’

‘De zon scheen gisteren. Je had ze ook aan de lijn te drogen kunnen hangen.’ Nog meer afkeuring. Ella wilde niet alleen haar moeder redden, maar de hele wereld.

‘Weet ik, maar als ze uit de droger komen hoeven ze niet te worden gestreken. Dat scheelt weer elektriciteit, toch?’ Jen grimaste, want ze wist dat ze haar dochter daarmee aan het

lachen maakte. Hun gesprek had iets van een ritueel en El vond het fijn om zich superieur te voelen.

Jen had zich uit haar bed laten rollen en was al op weg naar haar badkamer. 'Zou je ook water willen opzetten voor koffie?' vroeg ze met een smekend stemmetje. 'Ik heb gisteren weer echte koffie gekocht.'

Ze gebruikte de koffie om twee paracetamoltabletten weg te spoelen en belde Matthew terug. Ella had ook brood geroosterd. Ben, die zich in het weekend altijd pas rond lunchtijd liet zien, was nergens te bekennen. Terwijl Jen wachtte tot Matthew opnam smeerde ze boter op het geroosterde brood. Wie wist wanneer ze weer tijd zou hebben om iets te eten als ze werd opgeroepen? 'Sorry, inspecteur. Het is mijn vrije dag en ik zie net pas dat u hebt gebeld.'

'We hebben een sterfgeval onder onverklaarbare omstandigheden,' zei Matthew. 'Ross en ik zijn al ter plaatse. Westacombe. Een verzameling ateliers op het terrein van een landgoed.' Hij gaf haar de postcode. Hij had het woord moord niet laten vallen. Hij woog zijn woorden altijd zorgvuldig af.

'Ik kom zo snel mogelijk.' *Zodra ik mijn ontbijt opheb.*

'Ben je in staat om te rijden?' Ze kon horen dat hij zijn best deed om niet misprijzend te klinken, maar ze wist dat hij dacht: *als je gisteren hebt gedronken heb je misschien te veel alcohol in je bloed.*

'Ja, hoor,' zei ze. 'Geen enkel probleem. Tot straks.'

Gelukkig lag Westacombe landinwaarts en reed ze tegen de stroom toeristenverkeer in. Ze woonde nu vijf jaar in North Devon en was inmiddels gewend aan de smalle, kronkelende weggetjes, de hoge wallen en heggen waarachter tractoren en tegemoetkomend verkeer verborgen konden zitten. Aan het zomerverkeer, de eindeloze stroom enorme auto's vol met kinderen, kampeerspullen en surfplanken, had ze echter

nooit helemaal kunnen wennen. De weg rees op vanaf de kust en toen ze haar auto op een gegeven moment op een uitwijkplek zette om een Land Rover en een paard-en-wagen te laten passeren had ze uitzicht op het hele estuarium van de twee rivieren, de Taw en de Torridge, die glinsterend in het zonlicht in de Atlantische Oceaan stroomden. Hoewel dit nu haar werkgebied was miste ze de Mersey, met de veerboten en het uitzicht vanuit Birkenhead op de adembenemende skyline van Liverpool, nog steeds met een heftigheid die aan rouw deed denken. *Je bent echt een sentimentele Scouser, dacht ze. Dichter dan dit kun je niet bij het paradijs wonen, maar nog steeds ben je niet tevreden en droom je over thuis.*

De navigatie op haar telefoon stuurde haar een paadje op dat zo smal was dat zelfs twee kleine auto's elkaar niet zouden kunnen passeren. In het midden groeide gras. Ze sloeg een hoek om en had kennelijk haar bestemming bereikt, want het paadje kwam uit op een erf. Er stond een klein landhuis van warmrode baksteen, dezelfde kleur als Cynthia's muur, maar ouder en aan slijtage onderhevig. Het telde twee verdiepingen en daarboven bevonden zich zo te zien zolderkamers, met kleine dakkapellen in het leistenen dak. Aan de ene kant van het erf stond een cottage, aan de andere een grote schuur. Ook was er een rij kleinere bijgebouwen met staldeuren. Alles behoorde tot hetzelfde complex, oorspronkelijk een boerderij die volledig was verbouwd, waarbij elk gebouw een andere bestemming had gekregen. Dat wist Jen, want toen ze het erf op reed beseftte ze dat ze er al eens eerder was geweest. Westacombe lag op nog geen zes kilometer van het drukke kustplaatsje Instow, maar voelde volledig geïsoleerd, een wereld op zich. Dat was wat ze zich herinnerde: het gevoel dat ze op een plek was beland die iets magisch had en niet helemaal echt was.

Ze was er slechts één keer geweest, maar was het nooit vergeten. Toen had haar bezoek aangevoeld als een overtreding,

maar tegelijkertijd ook als een viering van haar vrijheid, van het feit dat ze haar leven weer in eigen hand had. Ze had zich als tiener nooit onbesuisd of onverantwoordelijk gedragen en dit was er voor haar nog het dichtstbij gekomen. Wes had haar een keer meegenomen tijdens Pasen, toen de kinderen bij hun grootouders in Hoylake logeerden. Jen was onrustig en gespannen geweest, bang dat de ouders van haar ex haar schatjes tegen haar opzetten met verhalen over hoe waardeloos ze was en dat ze niet in staat was om goed voor hen te zorgen. Nu had Robbie, haar voormalige echtgenoot die ze nog geen seconde had gemist, hen helemaal niet fulltime willen hebben. Hij had nooit de voogdij opgeëist. Daarvoor vond hij zijn nieuwe leven als single veel te leuk. Ella en Ben verbleven tijdens hun steeds onregelmatiger wordende logeerpartijen nooit in zijn luxeappartement aan de oude Albert Dock, maar altijd bij Reg en Joan in hun victoriaanse villa aan de kust in Wirral. Robbie verwaardigde zich af en toe om zijn kinderen daar met een bezoekje te vereren. Als zijn werk en privéleven dat tenminste toestonden. De zondagslunch was zijn favoriete moment. In zijn wereld gebeurde er tijdens de zondagse lunch niet zoveel en zijn moeder kon goed koken.

Het was de eerste keer dat ze Wes had ontmoet. Cynthia had haar uitgenodigd. ‘Wanneer je eindelijk vrij hebt van de ouderlijke verantwoordelijkheid moet je niet thuis blijven zitten kniezen.’ Ze had Jen meegenomen naar een pub aan het strand in Instow. ‘Er wordt jazz gespeeld. Ik zal je aan een paar mensen voorstellen.’ De pub, die klein, donker en druk was, was het eigendom van een Schot van middelbare leeftijd die George heette en die de muzikanten voorstelde alsof het zijn beste vrienden waren. Geruite tafelkleedjes en kaarsen in flessen. Aan het plafond hing een visnet. Kitsch, maar een bewuste keuze. Jen had zich geïntimideerd gevoeld door de muziek en de mensen, die tijdens de pauzes tussen de num-

mers hadden gepraat over boeken die ze nooit had gelezen en films die ze nooit had gezien. Dus had ze uiteraard te veel gedronken en was ze luidruchtig en praatziek geworden. Wes had die avond niet zelf gespeeld, maar in het publiek gezeten. Jen kon echter duidelijk merken dat hij een stamgast was, want hij kende al het personeel en George behandelde hem toegeeflijk, alsof hij een zoon was die een beetje van het rechte pad was afgedwaald. Toen Cynthia en haar vrienden aankondigden dat ze terug wilden naar Barnstaple had Wes Jen bij de hand genomen.

‘Blijf nog even. Eén drankje maar. We regelen wel een taxi om je naar huis te brengen.’ Ze hadden in het maanlicht over het strand geslenterd en naar de sterren gestaard, ook al was ze daar draaierig van geworden. De taxi had hen naar Wes’ flatje gebracht, een zolderkamer in dit gebouw. Uiteraard had Jen de rit betaald.

Terwijl ze uit haar auto stapte drong het pas tot haar door dat het sterfgeval onder onverklaarbare omstandigheden misschien wel met Wes te maken had.

Matthew en Ross stonden op het erf, net als de leden van de forensische recherche in beschermende pakken en slofjes gehuld, maar ondanks hun papieren pakken en maskers duidelijk te herkennen. Matthew had een kaarsrechte, bijna militaire houding en ogen zo grijs als graniet. Ross May was mager en ongedurig als een kind. Ze liep naar hen toe, pakte ook een beschermend pak en trok het aan.

‘Man of vrouw?’ vroeg ze ondertussen aan Venn. ‘Ik ben hier eerder geweest en ken een van de mannen die hier wonen. Of woonden. Misschien is hij inmiddels wel verhuisd. Het is al een paar jaar geleden.’ Het was het beste om Venn meteen te laten weten hoe het ervoor stond, voordat het onderzoek echt van start ging.

‘Een man,’ antwoordde Venn. ‘Hoe heette die vriend van je?’

Jen wilde al antwoorden dat het geen vriend van haar was, niet echt, maar dat zou alleen maar voor verwarring hebben gezorgd. Bovendien had Matthew graag een eerlijk antwoord.

‘Wes,’ zei ze. ‘Wesley Curnow.’ Ze aarzelde even. ‘Ik heb hem gisteravond trouwens nog gezien.’

Matthew schudde zijn hoofd. ‘Zo heet het slachtoffer niet.’ Hij keek haar recht aan. ‘Wat weet je over deze plek?’

Jen haalde haar schouders op. ‘Ik ben er maar één keer geweest.’ De ochtend na haar onenightstand met Wes had hij ontbijt voor haar klaargemaakt in de grote, rommelige gemeenschappelijke keuken op de begane grond. Grote tegels op de vloer en een met vetspatten bedekt AGA-fornuis. De zoveelste kater. Sloten koffie en vers witbrood met gebakken spek waar het vet van afdroop. Er waren een paar mensen langsgeslenterd, maar ze had niet echt op hen gelet. Al haar aandacht was naar Wes uitgegaan. Hij was blootsvoets en had een versleten spijkerbroek en een wijd T-shirt aan. Ondanks haar kater was ze stapelverliefd geworden. Hij was een zacht-aardige, attente minnaar geweest, en dat was een volkomen nieuwe ervaring voor haar. Zelfs nu nog gleed er een glimlach over haar gezicht bij de herinnering aan die nacht. ‘Het is een soort kunstenaarscommune. De eigenaar bewoont het grootste deel van het huis, maar hij verhuurt een paar flatjes op de zolder aan ambachtslieden die hier ook hun atelier hebben.’

Ross snoof spottend en leek iets minachtends te willen opmerken over kunstenaars of communes, maar veranderde door de aanwezigheid van hun baas van gedachten. Hij begon het te leren.

‘De man die ik ken maakt meubels van gerecycled hout, beelden van drijfhout en dat soort dingen,’ ging Jen verder. ‘Daarnaast is hij muzikant. Waarschijnlijk is Jonathan hem weleens tegengekomen.’

Matthew knikte. Zijn echtgenoot Jonathan had de leiding over het Woodyard, een groot, succesvol gemeenschapshuis

in Barnstaple, en verkeerde in zulke onconventionele kringen. Het Woodyard was niet Matthews natuurlijke habitat, maar ook hij begon het te leren en deed meer moeite om met Jonathans vrienden overweg te kunnen. Matthew vond het lastig om een activiteit die leuk, creatief of opwindend was als echt werk te beschouwen. Dat kwam waarschijnlijk door zijn religieuze opvoeding. Hij was bij de politie gegaan omdat het werk hem het plichtsgevoel en de gemeenschapszin bracht die hij had gemist nadat hij de Brethren had verlaten. Jonathan lachte hem weleens uit omdat hij zichzelf zo serieus nam.

Matthew richtte zijn aandacht weer op zijn collega's. 'Zullen we maar eens poolshoogte gaan nemen?'

Jen stopte haar haren weg onder de papieren capuchon, zette het masker op en liep achter hem aan naar de rij oude bijgebouwen, die nu als ateliers en werkplaatsen waren ingericht.

'Wie heeft het slachtoffer gevonden?'

'Zijn dochter, Eve. Ze woont en werkt hier. Ze is glasblazer. Ze heeft hem vanochtend om halfacht in haar atelier aangehouden.' Matthew zweeg even. 'Hoewel de doodsoorzaak kennelijk overduidelijk is, is dokter Pengelly onderweg.'

Een van de staldeuren die aan het erf grensde gaf rechtstreeks toegang tot een van de bijgebouwen, een lange, lage ruimte. Jen had verwacht dat het binnen donker zou zijn en claustrofobisch zou aandoen, maar een groot deel van het dak was vervangen door een dakraam en het zonlicht stroomde naar binnen. Het was er bijna ondraaglijk warm. De hitte leek afkomstig te zijn van een oven die in de hoek stond. Jen vroeg zich af waarom niemand eraan had gedacht om het apparaat uit te zetten, maar er mocht natuurlijk niets worden aangeraakt tot de forensisch onderzoekers klaar waren met hun werk. Toen ze dichterbij kwam realiseerde ze zich dat de oven niet aan stond, maar waarschijnlijk nog warm was van de vorige dag. Aan de muur hingen rekken met daaraan een

aantal lange metalen pijpen, een stalen schep met een vierkant, bakvormig uiteinde en een platte schep. Ook waren er planken vol gereedschap en voorwerpen die gemakkelijk voor martelwerktuigen konden doorgaan: grote en kleine tangen en een paar gasbranders.

De ruimte leek net één grote martelkamer en deed Jen denken aan de omschrijving van de hel door een van de fantasierijke nonnen van wie ze les had gehad. Voor een gebeitste werktafel lag een man op zijn rug in het schijnsel van de zon. Hij was omringd door glasscherven, en een daarvan, lang en scherp als een mes, stak uit zijn hals. En er was bloed, heel veel bloed. Het had zich over de vloer verspreid en was op een van de muren gespat.

‘Zo te zien is hij vermoord op de plek waar hij is gevonden,’ stelde Matthew Venn vast.

Jen hoorde amper wat haar baas zei. ‘Ik ken hem,’ zei ze. ‘Dat wil zeggen, ik heb hem ontmoet. Gisteravond. Ik was op een feestje bij Cynthia Prior thuis en hij was daar ook. Hij heet Nigel Yeo.’ Ze wachtte even en ging toen verder. ‘Hij werkt voor een organisatie die toezicht houdt op de zorgautoriteit in deze regio. Hij was betrokken bij casuonderzoeken en wilde graag iets met me bespreken, maar zei dat het wel kon wachten.’

‘Wilde hij je uit hoofde van je functie spreken?’ Ze waren bij de openstaande deur van het atelier blijven staan en Matthew draaide zich naar Jen om.

Ze haalde haar schouders op. ‘Dat was wel de indruk die ik kreeg. Maar het was een feestje en ik had wat gedronken. U weet wel hoe dat gaat...’

Maar natuurlijk wist Matthew dat niet. Hij dronk zelf heel weinig en verloor al helemaal nooit de controle. Jen probeerde hem voor zich te zien terwijl hij in bed kroop, te dronken om zijn kleren uit te trekken, maar het was een bespottelijke gedachte. Ze wierp weer een blik op het lichaam, herinnerde

zich de doordringende geur van kamperfoelie in Cynthia's tuin en de vriendelijke glimlach, en merkte dat ze een beetje licht in het hoofd werd. 'Hij leek me een aardige man.'

'Zijn dochter Eve zit in de keuken. Aangezien je hier eerder bent geweest weet je vast wel waar die is. Neem haar verklaring op nu alles nog vers in haar hoofd zit.'

Jen knikte en ging terug naar buiten. Op het erf bleef ze staan om een paar keer diep in en uit te ademen. De zon voelde al warm aan. In de keuken was het gelukkig koeler. De tegelvloer was er nog, maar het fornuis dat ze zich van haar vorige bezoek herinnerde brandde niet meer. In een hoek stond een nieuw elektrisch exemplaar en de ruimte zag er schoner en netter uit. Maar verder was er weinig veranderd. Aan de tafel zat een vrouw van eind twintig, begin dertig, gekleed in een tuinbroek, een gestreept T-shirt en rode gympjes. Tot Jens opluchting was ze alleen. Wes was nergens te bekennen.

'Eve?'

De vrouw draaide zich om. Ze huilde nog steeds. Jen vermoedde dat ze al urenlang zat te huilen, vanaf het moment dat ze haar vader had gevonden.

'Ik vind het echt vreselijk voor je,' zei ze. 'Ik heb hem gesproken. Eén keertje maar, gisteravond, maar hij leek me ontzettend aardig.'

'Hij was geweldig.'

'Ik ben van de recherche en moet je een paar vragen stellen. Denk je dat je dat aankunt?'

Eve knikte.

'Kan ik iets voor je halen voordat we beginnen? Thee? Koffie?' Jen kon zelf ook wel koffie gebruiken. Ze voelde nog steeds een doffe pijn achter haar voorhoofd.

'Water, graag.'

Jen liet twee glazen vollopen. Hoewel het water uit de kraan kwam was het helder en ijskoud.

‘Het komt uit een boorgat.’ Eve keek op. ‘Volgens mijn vader is het ’t lekkerste water van het graafschap.’

‘Woonde hij hier?’ Jen kon het zich niet voorstellen. Nigel was een keurige man geweest die op Cynthia’s feestje uit de toon viel omdat hij zich zo netjes gedroeg, zo overduidelijk respectabel was. En ze wist zeker dat Cynthia hem als haar buurman had voorgesteld, maar het was beter om het zekere voor het onzekere te nemen.

Ondanks haar verdriet moest Eve lachen. ‘Echt niet! Hij had een huis in Barnstaple. Daar ben ik opgegroeid. Maar hij kwam heel vaak bij me langs.’

‘Woont je moeder daar ook?’ Tijdens hun ontmoeting had Jen aangenomen dat de man single was, maar het leek waarschijnlijker dat er een echtgenote was. Een handige, zorgzame vrouw. Jen wist dat Matthew het ongetwijfeld al had gevraagd, dat de vrouw op de hoogte was gesteld van Yeo’s dood en dat er iemand bij haar was.

‘Mijn moeder had jongementie,’ vertelde Eve. ‘Ze is twee jaar geleden gestorven.’ De woorden klonken vlak, hard. *Vraag me er niet naar. Ik kan het niet aan. Niet nu.*

Jen had graag haar armen om de vrouw heen geslagen. ‘Heb je broers of zussen?’

Eve schudde haar hoofd. ‘Papa en ik waren met z’n tweetjes. We hadden een heel goede band met elkaar.’ Een korte stilte. ‘En nu ben ik alleen.’ Hoewel ze heel kalm praatte klonk het toch als een wanhoopskreet.

Jen had haar naar haar vriendinnen en partner willen vragen, maar besepte dat vriendinnen op dat moment geen troost konden bieden. ‘Ik heb je vader gisteravond vrij laat gesproken. Wist je dat hij hier langs zou komen?’

‘Niet gisteravond. We hadden vanochtend afgesproken. Mijn vader hielp me met het glasblazen. Bij een groot deel van het werk dat ik doe heb ik hulp nodig. Iemand met de nodige kennis en ervaring. Voordat mijn moeder overleed

nam hij onbetaald verlof op van het ziekenhuis om een cursus te volgen, zodat hij me kon helpen. En om meer tijd te hebben om haar te verzorgen. Zo'n vader was hij dus. We zouden hier de hele dag bezig zijn. Ik heb een opdracht van een galerie in Londen, een kennis van Frank, en de deadline is erg krap.'

Jen wilde vragen wie Frank was, maar besepte dat dat wel even kon wachten.

'Hij werkte nu toch niet meer in het ziekenhuis?'

'Nee, hij had de leiding over North Devon Patients Together. Dat is een soort waakhond die de raden van bestuur van de plaatselijke ziekenhuizen van de National Health Service controleert en patiënten vertegenwoordigt.' Ze zweeg even. 'Hij was al een tijdje van plan om de medische wereld vaarwel te zeggen. De werktijden stonden niet toe dat hij meer tijd met mijn moeder doorbracht, wat hij wilde. Maar de baan bij de NDPT was meestal van negen tot vijf en ook flexibeler.' Ze wachtte even en ging toen verder. 'Mijn moeder is kort nadat hij de baan had gekregen gestorven, maar hij besloot evengoed bij het ziekenhuis weg te gaan. Een nieuwe uitdaging, noemde hij het.'

'Je hebt dus geen flauw idee waarom hij gisteravond naar Westacombe kan zijn gekomen? Waarom hij in jouw atelier was zonder je dat te vertellen?'

Eve schudde haar hoofd. 'Nee. We waren van plan om vroeg te beginnen. Halfacht. Ik was hier om zeven uur om alles voor te bereiden.'

Er viel een korte stilte. Buiten klonken landelijke geluiden, iets waar Jen nog steeds niet aan gewend was: vogelgezang en blatende schapen.

'Je woont en werkt dus hier op het terrein?' vroeg Jen.

'Ja, ik heb een flatje op de zolder. Het is niet groot. Twee slaapkamers, waarvan er eentje zo klein is dat je er volgens mij niet echt kunt slapen, een badkamer en een woonkamer

met in een hoek een koelkastje en een kookplaat. Deze grote keuken deel ik met Wes, de andere kunstenaar die hier woont en werkt. Maar het uitzicht is prachtig en het is fijn om zo dicht bij het atelier te zijn.’

‘Wie wonen hier nog meer?’

‘Er zijn in totaal vier huurders plus een paar kinderen. Wes Curnow heeft ook een flat op de zolder. Die is zelfs nog kleiner dan die van mij.’

Jen liet niet merken dat ze hem kende.

‘En verder heb je Sarah en John Grieve, die met hun tweeling in de cottage aan de overkant van het erf wonen. John runt de boerderij en Sarahs oom is de eigenaar van het hele complex. Hij bewoont de rest van het grote huis.’

‘Hoe heet hij?’

‘Francis Ley.’ Eve keek haar aan. ‘Misschien heb je wel van hem gehoord. De econoom. Wij noemen hem allemaal Frank.’

Dat was ongetwijfeld de Frank die de opdracht had geregeld. Jen knikte. Ze kende de naam inderdaad. Ley had een tijdlang het nieuws gedomineerd. Niet omdat hij zelf de aandacht had opgeëist – hij stond er juist om bekend dat hij heel verlegen was – maar omdat journalisten en commentatoren hem hadden opgehemeld. Hij had de financiële crisis voorspeld voordat die plaatsvond, had die zelf weten te overleven en een fortuin verdiend. *Aan de ellende van anderen*, dacht Jen. Op een of andere manier waren bankiers en geldmagnaten er ongeschonden uit gekomen.

‘Hoe ben je hier terechtgekomen?’

‘Via Sarah, die in de cottage woont. We zijn in dezelfde straat in Barnstaple opgegroeid, en toen het atelier en de flat vrijkwamen stelde ze voor dat ik met Frank ging praten. Hij leek me wel te mogen en mijn werk te waarderen, en ik ben hier ingetrokken.’ Ze zweeg even. ‘Hij was gisteravond trouwens hier. Hij is vaak op reis, maar als hij thuiskomt nodigt

hij ons allemaal uit voor een drankje. Het is een ritueel.'

'Woont hij hier dan niet permanent?'

'Hij heeft ook een huis in Londen, maar hij heeft het erover gehad om dat te verkopen. Hij is het liefst hier.' Eve klonk hartelijk, liefdevol. Alsof ze het over haar lievelingssoom had.

'Is hij nog steeds hier?' In dat geval kon Matthew dat gesprek mooi voeren, vond Jen. Hij kon heel beleefd blijven, zelfs tegen mensen die hij niet mocht. Zelf had ze dat nooit onder de knie gekregen.

'O, dat weet ik niet. Ik neem aan van wel. Hij heeft het gisteravond niet over vertrekken gehad.'

'Maar je hebt hem vanochtend niet gezien?' Jen bedacht dat de drukte op het erf, de auto's en de in witte pakken gehulde leden van de forensische recherche de man onmogelijk konden zijn ontgaan.

'Nee,' antwoordde Eve. 'Hij komt niet vaak op het erf. Dat is niet nodig. Hij gebruikt de hoofdingang van het huis, die op het estuarium uitkijkt, en zijn garage heeft een aparte uitgang die direct op het paadje uitkomt. Wes en ik gaan via deze achterdeur hier en de keuken naar onze flats.'

Jen verontschuldigde zich. 'Ik kom zo terug. We zijn nog niet klaar, ben ik bang.'

Buiten zag ze Sally Pengelly naar het atelier lopen. De politiearts was een korte, mollige vrouw met rode wangen. Jen had haar ooit door een elitaire advocaat horen omschrijven als 'de politiearts die eruitziet alsof ze op een boerderij werkt'. Sally Pengelly mocht er misschien als een boerendochter uitzien, maar ze was intelligent en dapper genoeg om af en toe haar nek te durven uitsteken. Het hele team liep met haar weg.

Matthew stond op het erf en controleerde zijn telefoon. Hij keek op en begroette hen allebei.

'Dit alles is het eigendom van één man.' Jen wachtte tot Sally in het atelier was verdwenen en gebaarde toen met haar

arm naar het erf en de gebouwen. ‘Hij woont in het grote huis, maar verblijft er niet permanent.’ Ze zweeg weer even. ‘Het is Francis Ley.’

Matthew trok een wenkbrauw op, maar zei niets.

‘Ik dacht dat u hem misschien wel wilde spreken voordat hij besluit te vertrekken,’ zei Jen. ‘Hij heeft zijn eigen voordeur aan de andere kant van het grote huis.’

‘Ben je al klaar met de ondervraging van de dochter?’

‘Nee, ze is ontzettend van streek. Ze hadden een heel hechte band met elkaar en haar moeder is een paar jaar geleden gestorven. Ik doe heel rustig aan.’ Ze liet een korte stilte vallen. ‘Ze verwachtte haar vader pas om halfacht vanochtend. Kennelijk fungeerde hij als een soort assistent wanneer ze glas maakt. Ze heeft geen verklaring voor het feit dat hij hier vanochtend vroeg of gisteravond laat al was.’

Venn knikte. ‘Hij zou natuurlijk voor een van de andere huurders kunnen zijn gekomen. We moeten alle mogelijke relaties natrekken. Of misschien had hij met Ley afgesproken. Ik zal eens gaan horen wat die te vertellen heeft. Als jij nog bezig bent heb ik er geen probleem mee om in mijn eentje naar hem toe te gaan.’

Jen keerde glimlachend terug naar de keuken. Dat was precies de reactie waarop ze had gehoopt.